

Väino Puura ja Kadi Kosentronius peaosades ning Mati Palm ja Marika Eensalu kõrvalosades löid meeldejäädavaid karaktereid ja võlusid professionaalse vokaaliga.

...PUCCINI TAAS ESTONIAS

Arvatavasti on kõigil ooperisõpradel veel meeles hiljutised Puccini-lavastused Estonias — "Boheem" ja "Madama Butterfly", mille kohta teab igaüks öelda, et see on palju ilusat, lõpematut muusikat, viisirikkaid aariaid, nõretavaid tundeid, liigutavat lüürikat ja pingsat dramatismi. Selle kõrval oli seekordne ooperiõhtu heas mõttes üllatav. Tegemist on tavamõistest erineva Pucciniga, tema lühiooperitega "Il Tabarro" (Mantel) ja "Gianni Schicchi", mis võimaldavad kuulajal tutvuda 20. saj alguse uuenenud Itaalia ooperi ja tema loojaga. (Viimati olid need ooperid Estonia kavas 25 aastat tagasi).

Lühiooper "Mantel" kätkeb endas meile ammu tuttavat traditsioonilise armastuskolmnurga printsiipi. Vahe on selles, et kõik toimub väga kiiresti, pisut pinnapealselt, aga selle eest veriselt, mis tundub vähelke liialdusena, aga hea

dest meeldejäädavad karakterid. Mati Palm vana joodikust praamitöölisena sobis oma rolli suurepäraselt. Eraldi äramärkimist väärib noor ja paljulubav **Mart Madiste**, kelle tenorihääl kostis lavasügavusest kindlasti ka saali teisele rõdule. Jääb vaid loota, et tal jätkub jõudu rännuks läbi kõrbe, mis meil hetkel laulualal valitseb. Mis puutub lavastusse, siis aplaus **Neeme Kuningale**. Ta on tabanud selle kuldse kurbmängu reegli, et kui ka kolleegi jaoks on *show* lõppenud, pöörleb elu näitelaval sellegipoolest edasi.

Kontrastiks eelmisele on teine samal õhtul etendatav ja samuti ühevaatuseline ooper "Gianni Schicchi" koomilise sisuga. Kui ooper millegi muuga ei seostu, siis vähemalt Lauretta aariat *O mio babbino caro...* on vast kõik kuulnud. Lugu läheb lahti testamentist, mille sisuga loodusega seotud kuldajal nõiavõimudega

Zita, kadunukese Buoso Donati nõbu. Mänguliselt oli kõik küll paigas, aga seejuures ei tohiks unustada häält kui sellist. Publik tuli ooperisse, mitte estraadietendusele. Hea mäng on väga oluline, vokaal aga primaarne. Minu jaoks jäi õhku rippuma ka seesama Lauretta aaria. Mõjus närviliselt ja mahalaulmisena, püüdmatuks jäi rahu ja hingesoosus, mis sellest muusikast õhkub. Vahest oli süüdi mikrofon. Ei saanudki lõpuks aru, miks seda kasutati, kui lauljannal (Valentina Talumaa) on häält piisavalt, et see saali kannaks. Häiritud olid tunded, mis selle aariaga tavaliselt kaasas käivad. Üldmuljet need tähelepanekud siiski rikkuda ei suutnud. Väga soliidse mulje jättis noor **Ain Anger** (Spinelloccio). Temalt ootaks tasapisi kandvamaid rolle, sest selles inimeses

Jassi Zahharov.

Lühiooper "Mantel" kätkeb endas meile ammu tuttavat traditsioonilise armastuskolmnurga printsiipi. Vahe on selles, et kõik toimub väga kiiresti, pisut pinnapealselt, aga selle eest veriselt, mis tundub väheke liialdusena, aga hea küll. Ega ei kujutakski säherdusele arendusele teistsugust finaali. Raske on paberil edasi anda hingevärinaid, mis ilmusid ei tea kust, etenduse käigus. Eriliselt mõjus Väino Puura (Michele). Vahest seetõttu, et olles harjunud teda nägema rohkem kergemas žanris, selgub, et süngelt ähvardav ja traagiline Väino Puura mõjub laval sama hästi. Kogu olekus oli sisemist painet, mida jätkus ka selleks hetkeks, kui teda parasjagu silmapiiril polnud. Seda aitas välja mängida kurjakuulutav tume mantel näitleja õlgadel. "Meil kõigil on õlgadel mantel, mis varjab vahel rõõmu, vahel kurbust, aga vahel..." Teised peategelased — Vello Jürna (Luigi) ja Katja Trebeleva (St. Peterburg)/(Giorgetta), võlusid kõigele lisaks veel professionaalse vokaaliga. Meie vana kaardivägi — Marika Eensalu, Ivo Kuuse ja Mati Palmiga eesotsas löid kõrvalosa- / Kädi Kosenkranius

"Gianni Schicchi" koomilise sisuga. Kui ooper millegi muuga ei seostu, siis vähemalt Lauretta aariat *O mio babbino caro*... on vast kõik kuulnud. Lugu läheb lahti testamendist, mille sisuga kadunukese sugulased kuidagi nõus ei ole. Haruldaselt hea lavastus ja eredalt väljajoonistatud karakterid. Peaosas Jassi Zahharov, kelle laulja- ja näitlejavõimetus ei kahtle vist küll keegi. Seegi kord on ta hakkama saanud suurepärase rolliga, mis publiku saalis kihistama paneb. Talle sekundeerib Estonia teatri solistidest koosnev kadunukese sugulaste grupp (Urve Tauts, Teo Maiste, Villu Valdmaa, Mati Vaikmaa, Pirjo Levandi, Riina Airene jt.). Kokkuvõttes ei mõju see sugugi vähem koomilisena kõigi oma utreeritud emotsioonidega ühes või teises situatsioonis. Mäng ei jäta lavalolijaid hetkekski maha ja see on tõepoolest nauditav. Samas oli neil ka vokaalselt nõudlikke kohti, näiteks Nellal (Pirjo Levandi). Hästi kõlasid ka ansamblid, näiteks Nella ja Ciesca (Riina Airene). Pisut vähem nauditav oli mõne solisti suhtumine vokaali. Näiteks Urve Tautsi

"Gianni Schicchi" koomilise sisuga. Kui ooper millegi muuga ei seostu, siis vähemalt Lauretta aariat *O mio babbino caro*... on vast kõik kuulnud. Lugu läheb lahti testamendist, mille sisuga kadunukese sugulased kuidagi nõus ei ole. Haruldaselt hea lavastus ja eredalt väljajoonistatud karakterid. Peaosas Jassi Zahharov, kelle laulja- ja näitlejavõimetus ei kahtle vist küll keegi. Seegi kord on ta hakkama saanud suurepärase rolliga, mis publiku saalis kihistama paneb. Talle sekundeerib Estonia teatri solistidest koosnev kadunukese sugulaste grupp (Urve Tauts, Teo Maiste, Villu Valdmaa, Mati Vaikmaa, Pirjo Levandi, Riina Airene jt.). Kokkuvõttes ei mõju see sugugi vähem koomilisena kõigi oma utreeritud emotsioonidega ühes või teises situatsioonis. Mäng ei jäta lavalolijaid hetkekski maha ja see on tõepoolest nauditav. Samas oli neil ka vokaalselt nõudlikke kohti, näiteks Nellal (Pirjo Levandi). Hästi kõlasid ka ansamblid, näiteks Nella ja Ciesca (Riina Airene). Pisut vähem nauditav oli mõne solisti suhtumine vokaali. Näiteks Urve Tautsi

Tõeline "pim" tuli minu jaoks allas siis, kui saabus kummardamise aeg ja surnust tõusis üles ka Buoso Donatis (Ilse Takis), omaenese pikad hallid juuksed valla, habe ette kleebitud, kuid kes töötab teatris nn kulissidetaguse vaimuna, koristades lava ja korjates kokku rekvisiite.

Suur aitäh Reili Evartile kostüümide eest. See oli tõesti vaatepilt omaette just nimelt seetõttu, et need haakusid täpselt vastava karakteri ja kehatüübiga. Kokkuvõtteks peaks ütleva, et minge teatrisse ja vaadake ise. Sest on, mida vaadata ja õnneks ka kuulata.

K. R. ROSENBECK

Arno Saare ja Harri Rospu fotod

J. Zahharovile sekundeerib kadunukese sugulaste grupp.

Vello Jürna ja Kädi Kosenkranius